

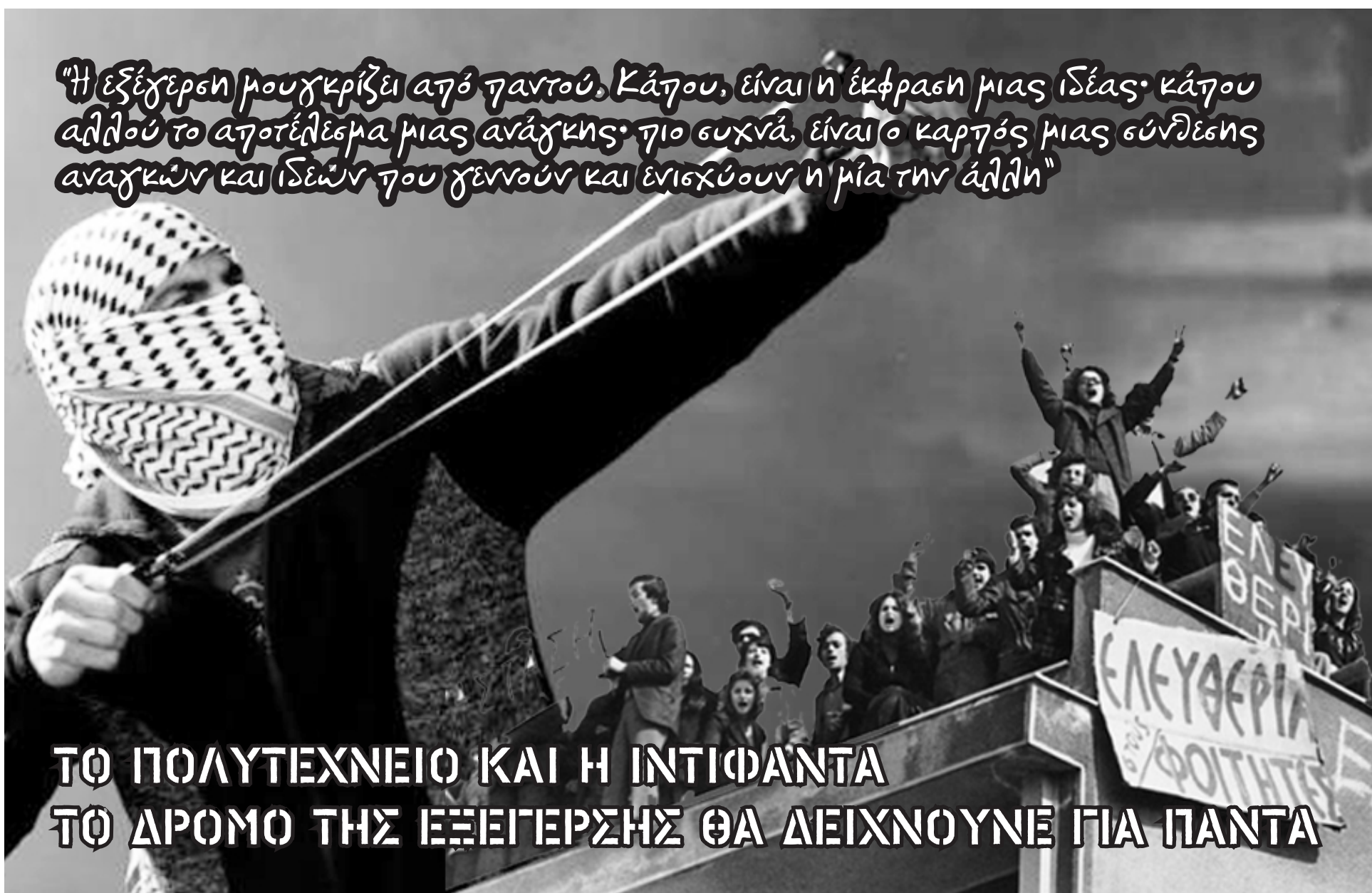
Σεβρινάρι

#16

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Νοέμβρης 2023

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

"Η εξέγερση μου κρίζει από παντού. Κάπου, είναι η έκφραση μιας ιδέας· κάπου αλλού το αποτέλεσμα μιας ανάγκης· πιο συχνά, είναι ο καρπός μιας σύνδεσης αναγκών και ιδεών που γεννούν και ενισχύουν η μία την άλλη"

**ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΑΙ Η ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ
ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΘΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ**

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

σε αυτό το τεύχος

- Κάποια σχόλια με αφορμή την κακοκαιρία «Daniel» από έναν κάτοικο της Καρδίτσας σελ.2
- Σχετικά με τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του ελληνικού κράτους εναντίον όσων στέκονται στο πλευρό της Παλαιστίνης σελ.3
- Η πόλη και ο θησαυρός: η έκφραση στη μητρόπολη σελ.3
- Γιατί η αντισημιτική ελληνική ακροδεξιά λατρεύει το Ισραηλινό κράτος; σελ.5
- Για την υπόθεση της 12χρονης σελ.6
- Αγώνας των καθαριστριών του πανεπιστημίου Πατρών σελ.6

Ισραήλ- Παλαιστίνη:

75 χρόνια τρομοκρατίας,
εκτοπισμών, εθνοκάθαρσης

σελ.4

50 χρόνια ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

σελ.7-8

editorial

50 χρόνια έχουν περάσει από τη μεγαλειώδη εξέγερση του Πολυτεχνείου. 50 χρόνια μετά και η εξέγερση συνεχίζει να αποτελεί φάρο για τους αγώνες που διεξάγονται σήμερα. Τους αγώνες που κuoφορούν τις εξεγέρσεις του μέλλοντος για έναν καλύτερο κόσμο.

Το Πολυτεχνείο, παρόλες τις προσπάθειες που έχουν γίνει από την εξουσία και τα τσιράκια της, αρνείται να περάσει στο παρελθόν. Αρνείται να γίνει μια θολή ανάμνηση, μια ημέρα «γιορτής» απογυμνωμένη από τα εξεγερτικά, αντιφασιστικά, αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά της.

Τα νοήματα και τα γεγονότα του Πολυτεχνείου αρνούνται να παραδοθούν στη μοιρολατρία, στον ωχαδερφισμό, στον συμβιβασμό και την παραίτηση. Αρνούνται να αποδεχτούν ότι ήρθε «το τέλος της ιστορίας» όπως οι ιδιοκτήτες αυτού του κόσμου διατείνονται.

Για αυτό και το Πολυτεχνείο κάθε χρόνο συμπυκνώνει τα περιεχόμενα και τα νοήματα των αγώνων που διεξάγονται σήμερα, συγκρατώντάς τα με αυτά των αγώνων του παρελθόντος. Άλλωστε η ιστορία της αντίστασης στη δικτατορία των συνταγματαρχών, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των σκληρών αγώνων της μεταπολίτευσης είναι εδώ να μας υπενθυμίζει το αίμα που χύθηκε για την ελευθερία.

Από την ένταση και το βάθος της επιθετικότητας κράτους και κεφαλαίου διαφαίνεται ότι στόχος είναι η «αλλαγή του μεταπολιτευτικού παραδείγματος», η ραδαία ανατροπή των κοινωνικών συσχετισμών, η ακραία λεηλασία της κοινωνικής βάσης και της εργατικής τάξης και η ανατροπή των κατακτήσεων αγώνων αιώνων.

Οι συνθήκες ήττας που επικρατούν εδώ και δεκαετίες στο κίνημα και η αδυναμία συγκρότησης μιας συνεκτικής, πειστικής προοπτικής απελευθέρωσης σε συνδυασμό με πλήθος άλλων παραγόντων, επιτείνουν την σφοδρότητα της επίθεσης κράτους και κεφαλαίου.

Από τη λεηλασία της φύσης, την εκποίηση των φυσικών πόρων και της δημόσιας γης, την εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων, την επίταση των συνθηκών σκλαβιάς στους χώρους εργασίας, τα δεκάδες θανατηφόρα εργατικά «ατυχήματα», την ολοένα και μεγαλύτερη ακρίβεια, τη στεγαστική κρίση και την εξαθλίωση, την ένταση της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, την περιστολή ελευθεριών και δικαιωμά-

των μέχρι τα δεκάδες κρατικά-καπιταλιστικά εγκλήματα όπως αυτό στα Τέμπη και την Θεσσαλία, την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής, τις επαναπροωθήσεις και τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο, με κορυφαίο πρόσφατο παράδειγμα την Πύλο, την ολοένα μεγαλύτερη πολεμική οχύρωση του ελληνικού κράτους, τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση-ορμητήριο και τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία και στην σφαγή των Παλαιστινίων στην Γάζα, είναι ολοφάνερο ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση που στόχο έχει να συντρίψει οποιονδήποτε αγωνίζεται για την κοινωνική ανατροπή και να παρουσιάσει την κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα και την ιμπεριαλιστική κτηνωδία ως αναπόδραστη συνθήκη.

Κόντρα όμως στο αφήγημα περί «τέλους της ιστορίας», στα αφηγήματα ότι οι ιδέες της επανάστασης πητήθηκαν και όλα είναι μάταια, οι αγώνες που διεξάγονται σε κάθε μέτωπο αποδεικνύουν το ακριβώς αντίθετο. Ότι τίποτα δεν τελείωσε και όλα συνεχίζονται. Οι καθημερινές μάχες σε κάθε μετερίζι αγώνα και αντίστασης κρατάν τη φλόγα της εξέγερσης και της αντεπίθεσης ζωντανή. Είναι καθήκον των αγωνιζόμενων σήμερα, να προσπαθήσουν να μετατρέψουν τις γραμμές άμυνας και αντίστασης που υπάρχουν στην παρούσα συγκυρία σε γραμμές οργάνωσης της ανασυγκρότησης και της αντεπίθεσης. Όπως έλεγαν και οι Ισπανοί αναρχικοί «καλύτερα να οργανώνεσαι με θάρρος παρά να θρηνείς λόγω ολιγωρίας».

50 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, οι φετινές διαδηλώσεις δεν μπορούν να μην αντηχούν τα συνθήματα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», «οι λαοί νικούν με το όπλο στο χέρι», «πόλεμο στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών».

Γιατί η αλληλεγγύη στον μαχόμενο Παλαιστινιακό λαό, η αλληλεγγύη δηλαδή στον καταπιεζόμενο που ορθώνει ανάστημα απέναντι στον κατακτητή και εξεγείρεται δεν χωράει ίσες αποστάσεις και «ναι μεν αλλά». Γιατί είναι καθήκον μας να οργανώσουμε την διεθνοιστική αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό. Είναι καθήκον μας να σταθούμε ολόψυχα δίπλα σε έναν λαό που παλεύει για τη γη και την ελευθερία του. Να αγωνιστούμε για τον τερματισμό της κατοχής και της εν εξελίξει γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού. Με όλες μας τις δυνάμεις, λευτεριά στην Παλαιστίνη, να φέρουμε τον πόλεμο στα μετόπισθεν των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Τι 'χες Γιάννη, τι είχα πάντα;

Κάποια σχόλια με αφορμή την κακοκαιρία «Ντάνιελ» από έναν κάτοικο της Καρδίτσας

Μια έκφραση αλήθειας που ακούγεται όλο και συχνότερα στον κάμπο της Καρδίτσας. Σε έναν νομό που αποτελεί εδώ και χρόνια τον φτωχό συγγενή της Θεσσαλίας καταλαμβάνοντας ταυτόχρονα την προτελευταία θέση στους νομούς της χώρας (51η) στην κατάταξη υπολογισμού του μέσου κατά κεφαλή ΑΕΠ σε βάθος 20ετίας από το 2000 μέχρι το 2019, πριν την έναρξη της πανδημίας! Έναν νομό που σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ (2021) μειώθηκε ο πληθυσμός του κατά 9%, περίπου 15000 κάτοικοι και συνεχίζει να μειώνεται με γρήγορους ρυθμούς και δεν είναι τυχαίο...

Τίποτα δεν έχει αλλάξει από το Σεπτέμβριο του 2020 όταν χτύπησε τη περιοχή της Καρδίτσας η κακοκαιρία με το όνομα «Ιανός» μέχρι την πρόσφατη κακοκαιρία «Ντάνιελ» το Σεπτέμβριο του 2023! Ένα προαναγγελθέν έγκλημα που όλοι γνωρίζαμε πως ήταν θέμα χρόνου να συμβεί, αλλά και να επαναληφθεί, βρίσκοντας δυστυχώς πολλούς συνανθρώπους μας ακόμη με ανοικτές πληγές ήδη από την προηγούμενη πλημμύρα. Οι δολοφονικές πολιτικές δήμων, περιφέρειας, κυβέρνησης που υποβαθμίζουν καθημερινά τη ζωή των κατοίκων που ζουν και εργάζονται στα χωριά του κάμπου, έδειξαν πλήρη αδιαφορία και αδυναμία να υλοποιήσουν ουσιαστικά αντιπλημμυρικά έργα ώστε να θωρακίσουν ευάλωτες περιοχές που είχαν βρεθεί στο παρελθόν στην ίδια κατάσταση. Τότε, το κεντρικό μαζί με το τοπικό κράτος διαβεβαίωνανε ότι τα χρήματα που θα δοθούν θα εξαφανίσουν τον κίνδυνο όμοιας καταστροφής.

Και να που πάλι είμαστε πρωταγωνιστές στο ίδιο έργο που παίζεται για 2η φορά μέσα σε τρία χρόνια! Τραγωδία με δεκάδες νεκρούς και τεράστιες περιβαλλοντικές και υλικές καταστροφές. Μια ολόκληρη αγροτική περιοχή που στηριζόταν κατά 90% στον πρωτογενή τομέα έχασε μέσα σε μια μέρα όλο το ζωικό και φυτικό της κεφάλαιο! Χιλιάδες σπίτια ακατάλληλα και εκατοντάδες γκρεμισμένα, περιουσίες μιας ζωής χαμένες μέσα σε λίγα λεπτά, με ανθρώπους ακόμη να μένουν στοιβαγμένοι στο κλειστό γυμναστήριο του Παλαμά είτε να είναι υποχρεωμένοι να φιλοξενοούνται σε σπίτια συγγενών και φίλων. Ενώ όσοι δεν είχαν άλλη επιλογή νοίκιασαν σε πολύ υψηλότερη τιμή σπίτια στην πόλη της Καρδίτσας με τους μαυραγορίτες να τρίβουν τα χέρια τους χτυπώντας το συμπολίτη τους εκεί που πονάει, στην τσέπη του. Είναι πασιφανές ότι όλη αυτή η περιοχή δεν θα γίνει ποτέ ξανά η ίδια με τις παραγωγικές ηλικίες να έχουν ήδη μεταναστεύσει σε άλλες πόλεις για εύρεση εργασίας και οι μεγαλύτερες ηλικίες είναι σίγουρο πως δεν θα χτίσουν το σπίτι τους από την αρχή, δεν θα φτιάξουν ξανά κήπο, χωράφι, ζώα, -με τι κουράγιο άραγε;- αλλά θα περιμένουν να ζήσουν όσα χρόνια τους απομένουν με το επίδομα ενοικίου που θα δίνουν για τους πλημμυροπαθείς και αυτό όχι για πάντα!

Θα ήθελα να κάνω δύο ξεχωριστές αναφορές: η πρώτη σχετίζεται με τη δολοφονική πρακτική του 112 του λεγόμενου Υπουργείου Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας. Στέλνοντας μήνυμα σε μεταμεσονύκτιες ώρες για εκκένωση της περιοχής χωρίς κανένα σχέδιο, κατόρθωσαν να εγκλωβίσουν χειρότερα πολλούς ανθρώπους που προσπάθησαν να διαφύγουν ως καλύτερη λύση. Για όσους δεν πρόλαβαν να ανέβουν σε ψηλότερα σημεία ο θάνατος ήταν βέβαιος, το ίδιο ίσχυσε και για χιλιάδες ζώα σε όλο τον κάμπο. Ζώα που πνίγηκαν δημιουργώντας μια αποκρουστική εικόνα, θυμίζοντας ένα απέραντο νεκροταφείο. Οι εικόνες και οι μυρωδιές θα μείνουν για πάντα χαραγμένες... ένα εφιαλτικό σκηνικό που άμα δεν το ζήσεις δεν μπορείς να το καταλάβεις.

Η δεύτερη αφορά το συνονθύλευμα στρατού, αστυνομίας και πολιτικής προστασίας που απαγόρευαν την προσέγγιση σε εθελοντές και εθελόντριες με βάρκες και μεγάλα τζιπ για να περισυλλέξουν πνιγμένους, ο αριθμός των οποίων ακόμη και σήμερα παραμένει άγνωστος. Ειδικά οι εργάτες γης βρέθηκαν στην πιο ευάλωτη θέση καθώς ζούσαν όλοι μαζί σε αποθήκες έξω από τα χωριά. Για αυτούς κανένα Μ.Μ.Εξαπάτησης δεν ασχολήθηκε!

Εδώ και τρεις μήνες το μόνο που διεκπεραιώνεται από το κράτος είναι οι διαβουλεύσεις, οι συσκέψεις και η δήλωση υποσχέσεων, χωρίς ουσιαστικό αντίκρισμα. Η απάνθρωπη στασιμότητα και η ανεκδιήγητη καθυστέρηση να δοθούν σοβαρές λύσεις για την οικονομική στήριξη των πλημμυροπαθών χωριών, των αγροτών, των κτηνοτρόφων και των μελισσοκόμων έχουν εξαντλήσει την υπομονή όσων έχουν χάσει όλα αυτά που με κόπο και χρόνο είχαν αποκτήσει. Δεν υπάρχει καμία ενημέρωση ούτε χρονοδιάγραμμα για τα απαραίτητα έργα. Βέβαια με μια γρήγορη ματιά μπορούμε να δούμε δεκάδες έργα που δεν τελείωσαν ποτέ για την αποκατάσταση ζημιών σε δρόμους, υποδομές, γέφυρες κλπ. ήδη από την προηγούμενη πλημμύρα του Ιανουάριου του 2020 και άλλα τόσα έργα-μπαλώματα που φτιάχτηκαν και με την τωρινή πλημμύρα «Ντάνιελ» το 2023 κατέρρευσαν σαν χάρτινος πύργος.

Σίγουρα θα μπορούσαμε να πούμε πως τα παραπάνω φαινόμενα που έπληξαν τη περιοχή μας θα χαρακτηρίζονταν απλώς με μια λέξη. Ακραία! Οι ποσότητες νερού που έπεσαν μέσα σε μια μέρα σύμφωνα με τις επίσημες καταγραφές ήταν υπερτριπλάσιες από το Σεπτέμβριο του 2020 με τον «Ιανός». Όσοι τα ζήσαμε από κοντά γνωρίζουμε καλά πως όσα μέτρα πρόληψης και αν είχαν παρθεί ακόμη και έργα που θα μπορούσαν να έχουν γίνει για αυτό το σκοπό, η ένταση και η ποσότητα της βροχής ήταν τέτοια που ήταν αφύσικο να μην πλημμυρίζαμε. Βέβαια η απάντηση σε αυτό είναι πολύ πιο σύνθετη διότι οι περισσότερες ή αν όχι όλες οι πόλεις στη χώρα μας δεν έχουν αντιπλημμυρικό σχεδιασμό αλλά το αντίθετο.

Θα ήμασταν τουλάχιστον αφελείς αν μιλούσαμε μόνο για τις πολιτικές που οδήγησαν μια ολοζώντανη περιοχή σε αφανισμό και δεν κάναμε καμία αναφορά στην ανάλυση της κακοκαιρίας σαν έντονο καιρικό φαινόμενο, τι οδήγησε σε αυτό και πως δημιουργήθηκε, αλλά το βασικότερο πρόβλημα έγκειται στις χρόνιες απαγορευτικές πρακτικές που μας έφεραν πιο κοντά στη καταστροφή: η αποξήρανση των βάλτων του κάμπου της Θεσσαλίας, ακόμη και λιμνών για καλλιεργήσιμη γη, η εκτροπή ποταμιών εντός κατοικημένων περιοχών για την εξυπηρέτηση έργων ανάπλασης πόλης, η σμίκρυνση της φυσικής κοίτης των ποταμών κλείνοντας τα σε φρεάτια και σε τσιμέντα, το μπάτζωμα ρεμάτων χτίζοντας από πάνω και το χειρότερο η κατοίκηση σε παραποτάμιες περιοχές γνωρίζοντας πως με την πρώτη μεγάλη νεροποντή θα πλημμυρίζαν!

Εν κατακλείδι, αναλογιζόμενοι το μέγεθος της καταστροφής που υπέστη δις ο Θεσσαλικός κάμπος όπως και τι επικράτησε εντός των πόλεων, αντιλαμβανόμαστε ποιες θα ήταν οι συνέπειες αν το ίδιο φαινόμενο ακόμη και ασθενέστερο συνέβαινε σε μια πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή ή στο λεκανοπέδιο Αττικής...

Το σύστημα που μας πνίγει, μας καίει, μας δολοφονεί ΔΕΝ ΜΕΤΑΠΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ

Κώστας Η. κάτοικος Καρδίτσας και μέλος του Δικτύου Αλληλεγγύης και Αγώνα

Οι λαοί θα σταθούν στο ύψος των περιστάσεων Οι λαοί θα σταθούν πλάι στον Παλαιστινιακό λαό παρά τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις

Ισραήλ, η οποία τα τελευταία χρόνια συμπυκνώνεται στους τριμερείς (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ) και τετραμερείς (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ-Αίγυπτος) άξονες στρατιωτικής και ενεργειακής συνεργασίας, ενισχύει και νομιμοποιεί τη δολοφονική παρουσία του ισραηλινού κράτους στην περιοχή και την εν εξελίξει γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Έτσι, και το ελληνικό κράτος δηλώνει το παρόν στη σφαγή του παλαιστινιακού λαού βάζοντας πλάτη στις επιχειρήσεις του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ στην Παλαιστίνη. Η φρεγάτα «Ψαρά» - με πλήρωμα και ομάδα ασφαλεί-

σινάλο αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους που αντιστέκονται κι ένα μήνυμα πως στεκόμαστε στο πλευρό τους κόντρα στα κράτη και τις συνεργασίες τους. Αλλά κυρίως πως όπλο των λαών είναι η αλληλεγγύη.

Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, σαν πιστός συνεργάτης του Ισραήλ και υπηρέτης του ΝΑΤΟ στις 7 Νοέμβρη συλλαμβάνει Παλαιστίνιο που ύψωσε την Παλαιστινιακή σημαία πλάι στην ελληνική σε συλλαλητήριο της 5ης Νοέμβρη στο Σύνταγμα. Ταυτόχρονα, στο παιχνίδι μπαίνει και η αντιτρομοκρατική υπηρεσία, η οποία στις 8 Νοέμβρη σχημάτισε δικογραφία σε βάρος 39χρονου «διότι σε αναρτήσεις του σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης τον Οκτώβριο του 2023 αναφερόμενος στον πόλεμο που διεξάγεται στη Λωρίδα της Γάζας, προέτρεπε σε πράξεις βίας». Η καταστολή δεν σταματάει εδώ καθώς σύντροφοι και συντρόφισσες προσαγγόνονται ύστερα από παρέμβαση τους με παλαιστινιακές σημαίες στον Μαραθώνιο της Αθήνας στις 12 Νοέμβρη. Όσο οι φωνές αυτών που υπερασπίζονται το δίκαιο και τη ζωή πληθαίνουν, τόσο και το ελληνικό κράτος θα φροντίζει να καταστείλει και στο εσωτερικό του τις φωνές αυτές.

Όσο πυκνώνουν τα σύννεφα καταστολής και στο εσωτερικό, όσο το αφήγημα της τρομοκρατίας διαχέεται και επιχειρεί να πνίξει τις φωνές όσων αντιστέκονται στη βία και τον θάνατο, το μόνο χρέος που έχουμε είναι να ορθώσουμε ανίστημα απέναντι στη κυρίαρχη αφήγηση και να σταθούμε σθεναρά στο πλάι του Παλαιστινιακού λαού.

Μαρία Μ.

Εδώ και 75 χρόνια, ο παλαιστινιακός λαός βιώνει ένα ολοένα και εντεινόμενο καθεστώς απαρχαίντ από το κράτος του Ισραήλ με προφανή σκοπό την αρπαγή της γης του, την εκδίωξη του από τα εδάφη στα οποία κατοικεί εδώ και αιώνες και την πλήρη καθυπόταξη του όποιου εναπομείναντος κομματιού. Ιδιαίτερα σήμερα, η κυβέρνηση Νετανιάχου εξαπολύει μια άνευ προηγουμένου ισοπεδωτική επίθεση στη Γάζα προκαλώντας για μια ακόμα φορά εκατόμβες νεκρών, ενώ επιβάλλει καθεστώς πλήρους πολιορκίας στην περιοχή απαγορεύοντας την εισαγωγή τροφίμων και καυσίμων, μπλοκάροντας την πρόσβαση σε νερό, ρεύμα και φάρμακα.

Σε αυτό τον πόλεμο το ελληνικό κράτος είναι συνένοχο. Μέσα από την πάγια αλλά και διαρκώς αναβαθμιζόμενη συνεργασία του με το κράτος του

αφάνει το αμερικανικό αεροπλανοφόρο «USS Gerald Ford», το οποίο κινείται προς το Ισραήλ, στο πλαίσιο της απόφασης των ΗΠΑ να στηρίξουν με κάθε τρόπο το Τελ Αβίβ. Επίσης, ΗΠΑ και ΝΑΤΟ θα αξιοποιήσουν για υποστήριξη της αρμάδας (σε πυρομαχικά και άλλα εφόδια) την αμερικανική βάση της Σούδας. Ταυτόχρονα, φαίνεται να υπάρχουν σχεδιασμοί για την αξιοποίηση της αεροπορικής βάσης της Ελευσίνας ενάντια στον λαό της Παλαιστίνης.

Απέναντι στη σφαγή στην Παλαιστίνη αλλά και απέναντι στη συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε αυτήν, η εργατική τάξη έχει δώσει μαζικές και μαχητικές απαντήσεις στους δρόμους των πόλεων ανά την Ελλάδα. Οι μαζικές κινητοποιήσεις που γίνονται όλο το τελευταίο διάστημα στέλνουν ένα

Η πόλη και ο θησαυρός: η έκφραση στη μητρόπολη

«Από το παράθυρο του πούλμαν έβλεπε την πόλη του σιγά σιγά να απομακρύνεται. Ήταν σίγουρος. Πατρίδα όχι, ποτέ δεν είχε. Αλλά πόλη ναι, σίγουρα είχε».

Όταν πιάνεις στα χέρια σου ένα βιβλίο με τέτοιο τίτλο, το λιγότερο που περιμένεις από αυτό είναι να σε κάνει να νιώσεις πως διαβάζοντάς το μεταφέρεσαι με κάποιον παράξενο τρόπο στους αστικούς δρόμους που περπατούσε ο συγγραφέας του την εποχή που το έγραφε, πως κοιτάς τους ίδιους λερωμένους τοίχους, βλέπεις τους ίδιους αγχωμένους ανθρώπους να σε προσπερνούν στο πεζοδρόμιο, μυρίζεις την ίδια καπνιά, ακούς τους ίδιους θορύβους από παράθυρα και μπαλκόνια. Η αλήθεια είναι πως δεν πρόκειται για εύκολο στόχο και ίσως μια τέτοια εκ των προτέρων προσμονή να αποτελεί αδικία για ένα έργο. «Η πόλη και ο θησαυρός» του Λεωνίδα Βλάσσου, όμως, αυτή η συλλογή ποιημάτων, σύντομων ιστοριών και σκέψεων που κυκλοφόρησε φέτος από τις εκδόσεις Red n'Noir, καταφέρνει να ανταπεξέλθει με το παραπάνω.

Λιγότερο τέχνη με τη mainstream (και ελαφρώς τετριμμένη) έννοια της λέξης, πολύ περισσότερο προσπάθεια έκφρασης ενός ανθρώπου που έχει βιώσει στο πετσί του όλες τις αντιφάσεις της σύγχρονης μητρόπολης, το βιβλίο αφήνει στις σελίδες του να αγκαλιαστούν ο ρεαλισμός της ταξικής ματιάς με τον δύοντα ρομαντισμό της άγριας μητροπολιτικής νεολαίας των δεκαετιών του '80 και του '90, ένας συνδυασμός που σε μεγάλο βαθμό καθόρισε και σχημάτισε τον λεγόμενο Χώρο και έδωσε εκείνα τα συνάμα βίαια και ευαίσθητα χαρακτηριστικά στο ανταγωνιστικό κίνημα της εποχής. Άκρως βιωματικό, γραμμένο με απλό, καθημερινό, ενίοτε παιχνιδιάρικα slang λεξιλόγιο, σε μεταφέρει σαν μέσα από αποκομμένα κινηματογραφικά καρτέ (σα να ταξιδεύεις στον κόσμο των ταινιών του Jarman) σε μνήμες και φαντασιώσεις ενός νου που πασχίζει να κρατηθεί λογικός μέσα σε έναν κυκεώνα κοινωνικοπολιτικών ταραχών και δυσκολιών καθημερινής επιβίωσης, ενώ την ίδια στιγμή συνεχίζει να προχωρά μπροστά, πάντα μπροστά, αναζητώντας τον θησαυρό της πόλης, την ευτυχία στην ουσιαστική κοινωνική συναναστροφή, στον έρωτα και στη συντροφικότητα. Με διαρκή σκαμπανεβάσματα διάθεσης, από το χιούμορ σε μια υποβόσκουσα μελαγχολία που όμως δεν εκπίπτει ποτέ στον κυνισμό, δεν προσπαθεί να αποτελέσει πολιτικό μανιφέστο, παραμένει όμως από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα διαποτισμένο με τις πολιτικές θέσεις, τις ιδέες, τις ελπίδες ενός ανθρώπου που δεν παύει στιγμή να προσβλέπει στην αλλαγή. Και αυτό ακριβώς είναι, εν τέλει, η ουσία και η ομορφιά του.

«Η πόλη και ο θησαυρός» είναι μικρό και βολικό ανάγνωσμα, σχεδόν βιβλίο

τσέπης. Πράγμα θετικό, καθώς ταιριάζει απόλυτα με το περιεχόμενό του. Μπορείς να το ξεφυλλίσεις περπατώντας στον δρόμο, να το έχεις μαζί σου για να αράξεις στα σκαλιά ή σε ένα καφενείο και να το διαβάσεις τμηματικά, με ανάκατη σειρά, όπως ακριβώς μια εφημερίδα. Γραμμένο όπως είναι για να αποτυπώσει τις εμπειρίες του συγγραφέα του, τις σκέψεις και τις εικόνες του καθώς ζει στην πόλη, έτσι ακριβώς μέσα σε αυτή την πόλη μπορεί να διαβαστεί και να βιωθεί καλύτερα (σωστότερα, θα μπορούσε να πει κανείς) απ' ό,τι στην ήσυχη μοναχικότητα ενός δωματίου. Όπως άλλωστε διατυπώνεται ήδη από τον υπότιτλο στο εξώφυλλο: ο θησαυρός είναι η πόλη. Και η πόλη είναι οι άνθρωποί της, η ζωή στους δρόμους της, οι αντιθέσεις της και η κοινωνική οργή της, αυτή η οργή που την κρατάει ζωντανή σαν καρδιοχτύπι κάτω από το τσιμέντο και το ασφάλι και τις λαμπερές διαφημίσεις που μάταια προσπαθούν να καλύψουν τον πόνο και την αδικία που τη διαμορφώνουν.

«Αυτό που μετρούσε δεν ήταν το σημείο της άφιξης, αλλά η επιλογή της αναχώρησης. Έφευγε μακριά, αν και ήταν σίγουρος ότι αργά ή γρήγορα θα γυρνούσε».

Ρωμανός Γ.

Ισραήλ- Παλαιστίνη: 75 χρόνια τρομοκρατίας, εκτοπισμών, εθνικάθαρσης Πώς επιφανείς Εβραίοι κατήγγειλαν την εθνικιστική-τρομοκρατική δράση των προγόνων του Netanyahu

Απαραίτητη σημείωση: Στην παρακάτω, εξαιρετικά επίκαιρη επιστολή της 8ης Δεκέμβρη 1948, επιφανείς Εβραίοι, ανάμεσα τους ο Άλμπερτ Αϊνστάιν και η Χάνα Άρεντ, επισημαίνουν στους New York Times τον κίνδυνο που υπάρχει από την εμφάνιση του φασιστικού κόμματος της Ελευθερίας στο κράτος του Ισραήλ. Περιγράφουν τη δράση που ακολουθεί το ισραηλινό κράτος ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό τα τελευταία χρόνια. Τρομοκρατία, εκτοπισμοί, εθνικάθαρση. Άλλωστε ο ιδρυτής του κόμματος αυτού, Menachem Begin, κατάφερε να γίνει πρωθυπουργός του ισραηλινού κράτους στη δεκαετία του 1970 (επικρατώντας και στη συνέχεια εξαφανίζοντας το ιστορικό Εργατικό Κόμμα του Ισραήλ), ιδρύοντας το κόμμα Likud μαζί με τον Ariel Sharon, γνωστό (στρατηγό και μετέπειτα πρωθυπουργό) σφαγέα του Παλαιστινιακού λαού. Άκρον άωτον της διεθνούς υποκρισίας, ο Begin τιμήθηκε και με Νόμπελ Ειρήνης για τα εγκλήματα του. Το Likud, όπως και το Tnuat HaHerut, το κόμμα της Ελευθερίας δηλαδή, διέπονται από τις αρχές του Σιωνιστικού Ρεβιζιονισμού, εκείνης της εθνικιστικής δηλαδή ιδεολογίας που έχει σκοπό την ίδρυση ισραηλινού κράτους στη γη της Παλαιστίνης καθώς επίσης και σε μερικές ακόμα όμορες περιοχές. Διάδοχος του Begin, ήταν ο Yitzhak Shamir, ηγέτης της ακροδεξιής οργάνωσης Stern για την οποία γίνεται λόγος στην επιστολή. Σημερινός πρόεδρος του Likud και πρωθυπουργός του Ισραήλ είναι ο Benjamin Netanyahu, γνωστός ως Bibi. Αυτά τα λίγα για να γίνει κατανοητό ποια φασιστική συμμορία γενοκτονεί τους Παλαιστίνιους μέχρι σήμερα...

Ακολουθεί το κείμενο της επιστολής στους New York Times

Νέο Παλαιστινιακό Κόμμα: Η επίσκεψη του Menachem Begin και οι στόχοι του πολιτικού του κινήματος

Στους εκδότες των New York Times:

Από τα πιο ενοχλητικά πολιτικά φαινόμενα της εποχής μας είναι η εμφάνιση στο νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ του Κόμματος της Ελευθερίας, ενός πολιτικού κόμματος που στην οργάνωση, στις μεθόδους, στην πολιτική φιλοσοφία και στην κοινωνική απεύθυνση μοιάζει με το Ναζιστικό και το Φασιστικό Κόμμα. Δημιουργήθηκε από μέλη και ακολουθητές της πρώην Irgun Zvai Leumi, μιας τρομοκρατικής, δεξιής, σβωνιστικής οργάνωσης στην Παλαιστίνη.

Η πρόσφατη επίσκεψη του Menachem Begin, αρχηγού αυτού του κόμματος, στις Ηνωμένες Πολιτείες προφανώς επιδιώκει να δώσει την εντύπωση της αμερικανικής υποστήριξης προς το κόμμα του στις επερχόμενες ισραηλινές εκλογές και να εδραιώσει πολιτικούς δεσμούς με συντηρητικά σιωνιστικά στοιχεία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αρκετοί φημισμένοι Αμερικανοί έχουν κάνει χρήση των ονομάτων τους για να καλωσορίσουν την επίσκεψή του. Είναι αδιανόητο άνθρωποι που αντιτίθενται στον φασισμό σε όλο τον κόσμο, εάν ενημερωθούν σωστά για το πολιτικό παρελθόν και τις προοπτικές του κ. Begin, πως θα μπορούσαν να προσθέσουν τα ονόματά και την υποστήριξή τους στο κίνημα που εκπροσωπεί.

Πριν προκληθεί ανεπανόρθωτη ζημιά με οικονομικές συνεισφορές, δημόσιες εκδηλώσεις υπέρ του Begin και τη διαμόρφωση στην Παλαιστίνη της εντύπωσης ότι ένα μεγάλο τμήμα της Αμερικής υποστηρίζει φασιστικά στοιχεία στο Ισραήλ, πρέπει να ενημερωθεί το αμερικανικό κοινό για το παρελθόν και τους στόχους του κ. Begin και του κινήματός του.

Οι δημόσιες διαβεβαιώσεις του κόμματος του Begin δεν αποτελούν οδηγό για τον πραγματικό του χαρακτήρα. Σήμερα μιλούν για ελευθερία, δημοκρατία και αντιιμπεριαλισμό, ενώ μέχρι πρόσφατα κήρυτταν ανοιχτά το δόγμα του φασιστικού κράτους. Είναι στις δράσεις του που το τρομοκρατικό κόμμα προδίδει τον πραγματικό του χαρακτήρα. Από τις παλιότερες δράσεις του μπορούμε να κρίνουμε τι αναμένεται να

Εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι εκτοπίστηκαν από τις εστίες τους κατά τον Πρώτο Αραβοϊσραηλινό πόλεμο. Για την καταστροφή της παλαιστινιακής κοινωνίας και πατρίδας το 1948, επικράτησε ο όρος Νάκμπα

κάνει στο μέλλον.

Η επίθεση στο Αραβικό χωριό

Τρανταχτό παράδειγμα ήταν η συμπεριφορά τους στο αραβικό χωριό Deir Yassin. Αυτό το χωριό, μακριά από κεντρικούς δρόμους και περικυκλωμένο από εβραϊκά εδάφη, δεν είχε λάβει μέρος στον πόλεμο, και είχε πολημήσει ακόμη και με ομάδες αράβων που ήθελαν να χρησιμοποιήσουν το χωριό ως βάση τους. Στις 9 Απριλίου (THE NEW YORK TIMES), τρομοκρατικές ομάδες επιτέθηκαν σε αυτό το ειρηνικό χωριό, το οποίο δεν ήταν στρατιωτικός στόχος στις μάχες, σκότωσαν τους περισσότερους από τους κατοίκους του, 240 άνδρες, γυναίκες και παιδιά και κράτησαν μερικούς από αυτούς στη ζωή για να τους περιφέρουν ως αιχμάλωτους στο δρόμο προς την Ιερουσαλήμ. Το μεγαλύτερο μέρος της εβραϊκής κοινότητας τρομοκρατήθηκε με την πράξη αυτή και το Εβραϊκό Πρακτορείο έστειλε τηλεγράφημα συγγνώμης στον βασιλιά Αμπντάλα της Υπεριορδανίας. Αλλά οι τρομοκράτες, χωρίς να ντρέπονται για την πράξη τους, ήταν περήφανοι για αυτή τη σφαγή, τη δημοσιοποίησαν ευρέως και κάλεσαν όλους τους ξένους ανταποκριτές που ήταν παρόντες στη χώρα να δουν τα συσσωρευμένα πτώματα και τη γενικότερη καταστροφή στο Deir Yassin.

Το περιστατικό του Deir Yassin αποτελεί παράδειγμα του χαρακτήρα και των ενεργειών του Κόμματος της Ελευθερίας.

Μέσα στην εβραϊκή κοινότητα έχουν κηρύξει ένα συνονθύλευμα υπερεθνικισμού, θρησκευτικού μυστικισμού και φυλετικής ανωτερότητας. Όπως και άλλα φασιστικά κόμματα, έχουν χρησιμοποιηθεί για να σπασουν απεργίες και τα ίδια έχουν πείσει για την καταστροφή των ελεύθερων συνδικάτων. Στη θέση τους έχουν προτείνει να υπάρχουν εργοδοτικά συνδικάτα κατά το ιταλικό φασιστικό μοντέλο.

Κατά τα τελευταία χρόνια της σποραδικής αντιβρετανικής βίας, οι ομάδες IZL και Stern εγκαίνιασαν ένα βασίλειο τρόμου στην εβραϊκή κοινότητα της Παλαιστίνης. Δάσκαλοι ξυλοκοπήθηκαν επειδή μίλησαν εναντίον τους, ενήλικες πυροβολήθηκαν επειδή δεν άφησαν τα παιδιά τους να τους ακολουθήσουν. Με γκανγκστερικές μεθόδους, ξυλοδαρμούς, σπασίματα παραθύρων και εκτεταμένες ληστείες, οι τρομοκράτες εκφόβιζαν τον πληθυσμό και αποσπούσαν μεγάλους φόρους.

Οι άνθρωποι του Κόμματος της Ελευθερίας δεν συμμετείχαν στα εποικοδομητικά επιτεύγματα στην Παλαιστίνη. Δεν έχουν ανακτήσει καμία γη, δεν έχτισαν οικισμούς, και μόνο μείωσαν την εβραϊκή αμυντική δραστηριότητα. Οι πολυδιαφημισμένες προσπάθειές τους για τη μετανάστευση ήταν ελάχιστες και αφιερώθηκαν κυρίως στο να φέρουν στην Παλαιστή-

νη φασίστες συμπατριώτες τους.

Διαπιστωμένες διαφορές

Οι αποκλίσεις από τις πομπώδεις διακηρύξεις που διατυπώνονται τώρα από τον Begin και το κόμμα του, και το ιστορικό των προηγούμενων ενεργειών τους στην Παλαιστίνη δεν φέρουν το αποτύπωμα ενός συνθησιμένου πολιτικού κόμματος. Αυτές φέρουν την αναμφισβήτητη σφραγίδα ενός φασιστικού κόμματος για το οποίο η τρομοκρατία (εναντίον Εβραίων, Αράβων και Βρετανών εξίσου) και η διαστρέβλωση είναι τα μέσα, και το «Ηγετικό Κράτος» είναι ο στόχος.

Υπό το φως των προαναφερθέντων, είναι επιτακτική ανάγκη να γίνει γνωστή η αλήθεια για τον κ. Begin και το κίνημά του σε αυτή τη χώρα. Είναι ακόμη πιο τραγικό το γεγονός ότι η ανώτατη ηγεσία του Αμερικανικού Σιωνισμού αρνήθηκε να εκστρατεύσει κατά των προσπαθειών του Begin ή ακόμα και να εκθέσει στους δικούς της ψηφοφόρους τους κινδύνους για το Ισραήλ από την υποστήριξη του Begin.

Ως εκ τούτου, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι χρησιμοποιούν αυτό το μέσο για να παρουσιάσουν δημόσια μερικά σημαντικά γεγονότα σχετικά με τον Begin και το κόμμα του και να παροτρύνουν όλους τους ενδιαφερόμενους να μην υποστηρίξουν αυτή την τελευταία εμφάνιση του φασισμού.

ISIDORE ABRAMOWITZ, HANNAH ARENDT, ABRAHAM BRICK, RABBI JESSURUN CARDOZO, ALBERT EINSTEIN, HERMAN EISEN, MD, HAYIM FINEMAN, M. GALLAN, MD, HH HARRIS, ZELIG S. HARRIS, SIDNEY KAROH, FR, HARO, HAROK LINDHEIM, NACHMAN MAISEL, SEYMOUR MELMAN, MYER D. MENDELSON, MD, HARRY M. OSLINSKY, SAMUEL PITLICK, FRITZ ROHRLICH, LOUIS P. ROCKER, RUTH SAGIS, ITZHAK SANKOWSKY, IJ SHOENERG, IJ SHOENBERG STEFAN WOLFE

¹ Η ακροδεξιά σιωνιστική πολιτοφυλακή που έδρασε ανάμεσα στα 1931 και 1948. Συγκροτητικός πυρήνας του κόμματος της Ελευθερίας.

² Η Υπεριορδανία ήταν ευρεία περιοχή, κράτος της Μέσης Ανατολής, που μετονομάστηκε το 1949 και αποτέλεσε τη σημερινή Ιορδανία. Το 1917 την κατέκτησαν οι Άγγλοι, που τοποθέτησαν στο θρόνο του βασιλείου τον εμίρη Αμπντάλα των Χασεμιτών. Το 1922 αποσπάστηκε από την Παλαιστίνη, παραμένοντας όμως υπό βρετανική Εντολή.

³ Η Stern ή Lehi, επίσημα Lohamei Herut Yisra'el (Εβραϊκά: «Μαχητές για την Ελευθερία του Ισραήλ») ήταν μια σιωνιστική εξτρεμιστική οργάνωση στην Παλαιστίνη που ιδρύθηκε το 1940 από τον Αβραάμ Στερν (1907-42) μετά από διάσπαση στη δεξιά οργάνωση Irgun Zvai Leumi.

Γιατί η αντισημιτική ελληνική ακροδεξιά λατρεύει το Ισραηλινό κράτος;

Από την έναρξη της Ισραηλινής στρατιωτικής επιχείρησης στη Γάζα, μετά την “Καταιγίδα του Αλ Άκσα” στις 7 Οκτωβρίου, ξεκίνησε στην Ελλάδα μια επικοινωνιακή καταιγίδα υπεράσπισης του ισραηλινού “δικαιώματος στην αυτοάμυνα” από πλήθος συστημικών και “αντισυστημικών” ακροδεξιών. Στην πρώτη γραμμή αυτού του φαινομενικά παράδοξου φλερτ ήταν η προερχόμενη από το αντισημιτικό ΛΑΟΣ ακροδεξιά πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας (Άδωνις Γεωργιάδης, Θάνος Πλεύρης, Μάκης Βορίδης). Ταυτόχρονα, ο Κυριάκος Βελόπουλος αποκάλεσε τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες στην Ελλάδα ως «Πέμπτη Φάλαγγα και Δούρειο Ίππο», ζητώντας διαρκώς τη σύλληψη και απέλασή τους: «Βλέπω 70 αλήτες στο Σύνταγμα να καίνε την Εβραϊκή σημαία; Όπως είναι τους παίρνω και τους μεταφέρω στα σύνορα. Κλωτσιά και έξω (...) Εγώ δεν θα δεχόμουν κανέναν από εκεί. Τελεία και παύλα. Κανέναν από την Παλαιστίνη. Κανέναν!». Ο Φαήλος Κρανιδιώτης έγραψε όταν ξεκίνησαν οι βομβαρδισμοί: «Το Ισραήλ να κάνει οικόπεδο τη Γάζα και να στείλει όλη τη Χαμάς, τσανάκια του Ερντογάν, για πιλάφι». Οι Σπαρτιάτες στην ανακοίνωσή τους έγραψαν: «Είναι πλέον σαφές ότι οι φιλότουρκοι τζιχαντιστές της Χαμάς κήρυξαν απρόκλητα τον πόλεμο στο Ισραήλ». Ο ακροδεξιός ειδικός φρουρός Τηλέμαχος Μπόσσιος, φίλος των Κασιδιάρων, παίρνει από την πρώτη στιγμή θέση υπέρ του Ισραήλ και καλεί στην εκπομπή του τον γνωστό φανατικό ραβίνο Μορδεχάι Φριζή, που εμφανίζεται ως Πρόεδρος του ελληνικού παραρτήματος του Likud (του κόμματος του Νεντανιάκου). Σύμφωνα με τον Φριζή στην Γάζα δεν υπάρχουν άμαχοι, δεν υπάρχουν αθώοι. Όλοι οι κάτοικοι της Γάζας είναι τρομοκράτες, ακόμα και τα παιδιά και πρέπει η εβραϊκή εκδίκηση να πέσει στα κεφάλια όλων. Θυμίζω πως ο Φριζής είχε γίνει γνωστός όταν μετά από παρέμβαση με μογιές του Ρουβίκωνα στην πρεσβεία του Ισραήλ στις 25 Δεκεμβρίου του 2017, έλεγε: «Για τολμήστε να μπειτε στην πρεσβεία και θα σας αναλάβουμε όπως ακριβώς σας αξίζει. Όπως στο Mavi Marmara. Σκουλήκια αναρχικοί. Μια σφαίρα στο κεφάλι και τελειώσαμε. Αναρχοκουμούνια, σας φτύνουμε και τον Μαρξ, τον προδότη τον Εβραίο αντισημίτη, σας φτύνουμε και τον Μπακούνιν. Σας φτύνουμε και το άλφα της αναρχίας και το σφυροδρέπανο». Τότε, μέχρι και το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο καταδίκασε τα παραληρήματα του Φριζή, χαρακτηρίζοντάς τα ως κραυγές φανατισμού και μισαλλοδοξίας.

Η εξάπλωση των fake news και η αναπαράγωγη τους από τους ακροδεξιούς είναι αναμενόμενη. Μια από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις ήταν το υποτιθέμενο εξώφυλλο του περιοδικού Forbes που απεικόνιζε τον πρώην επικεφαλής της Χαμάς Khaled Mashal ως κάτοχο γιγαντιαίας περιουσίας. Πηγή της συγκεκριμένης ψευδούς ειδήσης ήταν το Ισραηλινό υπουργείο Εξωτερικών. Τη fake φωτογραφία την αναπαρήγαγαν ως αληθινή ακροδεξιό λογαριασμοί, μεταξύ των οποίων ο Άδωνις Γεωργιάδης, παρ’ ότι η ίδια η πηγή που τη δημοσίευσε γρήγορα παραδέχτηκε πως ήταν πλαστή (“σατιρική”)! Βεβαίως, όλη αυτή η διασπορά fake news που αναπαράγονται τόσο εύκολα δεν έχει σαν στόχο τους ηγέτες της Χαμάς, αλλά τη δημιουργία μιας πυκνής ομίχλης για να κρυφτεί η εν εξελίξει σφαγή του Παλαιστινιακού λαού.

Εκεί, όμως, που η εγχώρια αντισημιτική ακροδεξιά έδωσε τα ρέστα της ήταν η υποτιθέμενη αποκαθάρωση της Ελληνικής σημαίας από στύλο της ΔΕΗ και η έπαρση της Παλαιστινιακής στη θέση της από παλαιστίνιο πρόσφυγα κατά τη διάρκεια συναυλίας του ΠΑΜΕ. Κι ενώ η “είδηση” διαψεύστηκε πλήρως από σχετικό βίντεο που δείχνει τον πρόσφυγα να υψώνει τις δυο σημαίες που ήταν κολλημένες μαζί σε ένα κοντάρι, οι ακροδεξιό δεν έχασαν την ευκαιρία να αναπαράγουν την ψευδή είδηση χύνοντας ισλαμοφοβικό και αντιμεταναστευτικό δηλητήριο. Μεγάλη γκάμα ακροδεξιών αναφέρθηκε παραπλανητικά στο γεγονός, από τον Θάνο Πλεύρη της Νέας Δημοκρατίας και τον αναπληρωτή κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της Ελληνικής Λύσης Στυλιανό Φωτόπουλο, μέχρι τον βουλευτή των Σπαρτιατών Κώστα Φλώρο και τον

υποψήφιο με τη δημοτική παράταξη του Κασιδιάρη Δημήτρη Δέμπελα. Ας σταχυολογήσουμε μερικές αντιδράσεις:

Ο Νίκος Σωτηρόπουλος, επί πολλά χρόνια συνεργάτης του Κωστή Χατζηδάκη και επικεφαλής του θεματικού τομέα πολιτισμού της Νέας Δημοκρατίας, έγραψε: «Έρχονται παράνομα. Καταστρέφουν. Βιάζουν. Σκοτώνουν. Βανδαλίζουν Εκκλησίες. Απειλούν. Ληστεύουν ότι βρουν. Καίνε τον καταυλισμό που τους παρέχει, φαγητό, νερό στέγη κ.α. Κάνουν πορείες. Κατεβάζουν Ελληνικές σημαίες. Αλλά είσαι εσύ φασίστας και ρατσιστής που δεν τους θέλεις στη χώρα σου!».

Ο Φαήλος Κρανιδιώτης: «τα θερμά μου συλλυπητήρια στους αρμόδιους. Κατάντια του κράτους. Σταλινοφασίστες αντισημίτες οργανώνουν συγκέντρωση στο Σύνταγμα προς υποστήριξη των τζιχαντιστών της Χαμάς και ένας κοπρίτης καθαίρεσε την Ελληνική Σημαία και ανατρά αυτή των ισλαμοναζί της Γάζας».

Ο Κυριάκος Βελόπουλος: «Σε μία χώρα που δεν σέβονται οι ψευτοαριστεροί και οι ελαφροδεξιοί το σύμβολο του έθνους, τι να περιμένει κανείς από τους «φιλοξενούμενους» που μπαίνουν παράνομα και τους νομιμοποιούν από τα παράθυρα; ΚΑΤΕΒΑΣΑΝ ΤΗ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΣΗΜΑΙΑ! Απέλαση».

Ο Κωνσταντίνος Μπογδάνος: «Ακόμα και οι ναζί κατακτητές σεβάστηκαν τον Άγνωστο Στρατιώτη, που η ελληνική κυβέρνηση παρέδωσε σήμερα στους κομμουνιστές. Αυτό και τίποτε άλλο».

Η αντισημιτική ελληνική ακροδεξιά δεν αγάπησε αίφνης τον εβραϊκό λαό. Τα κίνητρά της είναι αλλότρια και μπορούμε να τα εντοπίσουμε σε πολλούς παράγοντες, όπως για παράδειγμα στον αντιτουρκικό εθνικισμό (αφού η Χαμάς διατηρεί σχέσεις με το καθεστώς Ερντογάν). Η επικράτηση της ισλαμοφοβίας είναι ακόμα ένα κίνητρο, αφού οι περισσότεροι μετανάστες προέρχονται από τον μουσουλμανικό κόσμο.² Είπε ο Θάνος Πλεύρης σε τηλεοπτική εκπομπή: «Εγώ είμαι με το Ισραήλ(...) Το Ισλάμ έχει κηρύξει τον πόλεμο στον δυτικό κόσμο». Για το εθνικιστικό φαντασιακό ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός απειλείται από την ισλαμοποίηση μέσω της μεταναστευτικής “εισβολής”. Το Ισραήλ είναι ένα ανάχωμα απέναντι στην “βάρβαρη απειλή”: «Το Ισραήλ αποτελεί στις μέρες μας το προκεχωρημένο φυλάκιο του δυτικού πολιτισμού. Θα καθαρίσει για όλους μας», όπως έγραψε ο ακροκεντρικός Χρήστος Χωμενίδης. Η ελληνο-αυστραλή ανθρωπολόγος Πατρίσια Ριάκ, στέλεχος του Εθνικού Κόμματος Έλληνες, έγραψε στον Στόχο τον Σεπτέμβριο του 2022, σε άρθρο με τίτλο “Μετανάστες: ο τουρκικός Δούρειος Ίππος”: «Οι εθνικές ανησυχίες υπάρχουν σε όλα τα Κράτη, και η πραγματικότητα είναι ότι όπως οι Εβραίοι, πολλές άλλες εθνοτικές ομάδες, όπως οι Έλληνες, φρουρούν τις πατρίδες τους που οριοθετούνται από σύνορα και τείχη. Ακόμη και ο Ιουδαϊσμός, ως θρησκεία, έχει ένα εθνικό σύνορο που ονομάζεται Ισραήλ». Οι ιδέες αυτές προέρχονται από παλιά, πριν την ίδρυση του Ισραηλινού κράτους. Έγραφε ο πατέρας του πολιτικού σιωνισμού, Theodor Herzl, το 1896: «Αν η μεγαλειότητά του, ο Σουλτάνος, μας έδινε την Παλαιστίνη (...) θα μπορούσαμε να σχηματίσουμε εκεί το τμήμα ενός ευρωπαϊκού προμαχώνα απέναντι στην Ασία, ένα φυλάκιο πολιτισμού έναντι της βαρβαρότητας. Θα έπρεπε ως ουδέτερο κράτος να διατηρήσουμε επαφές με όλη την Ευρώπη, η οποία θα υποχρεωνόταν να εγγυηθεί την ύπαρξή μας».³

Μια άλλη παράμετρος της ακροδεξιάς λατρείας για το Ισραηλινό κράτος είναι ο θαυμασμός για τον ισραηλινό милитарισμό και ο ομολογημένος πόθος να μετατραπεί η Ελλάδα σε “Δεύτερο Ισραήλ”. Γράφει ο Ηλίας Κασιδιάρης: «(...) εγώ επιμένω να δηλώνω πως η εθνική πολιτική που εφαρμόζουν οι ισραηλινοί για να επιβιώσουν είναι παράδειγμα προς μίμηση. Όταν είσαι περικυκλωμένος από μια θάλασσα εχθρικών λαών, τότε πρέπει να εξαντλήσεις τα ψυχικά και σωματικά αποθέματά ολόκληρου του πληθυσμού σου για να επιβιώσεις. Αυτό κάνουν με επιτυχία οι εβραίοι κι εγώ είμαι διαχρονικοί αντίπαλοι του Ελληνισμού». Εδώ έχουμε τον ορισμό του θαυμασμού του Ισραηλινού

κράτους από έναν πορωμένο αντισημίτη!

Θα πρέπει σε όλα όσα αναφέρθηκαν πάνω να προσθέσουμε και τη γεωπολιτική παράμετρο. Σύμφωνα με τη νεοεθνικιστική αφήγηση του ελληνικού κράτους (στα πλαίσια της νέας “Μεγάλης Ιδέας” και των σχεδιασμών γεωστρατηγικής αναβάθμισής του), η Ελλάδα και το Ισραήλ μοιράζονται κοινά χαρακτηριστικά, άρα έχουν και κοινά συμφέροντα: είναι δύο μικρά σε μέγεθος έθνη με τεράστιο ιστορικό βάθος, είναι μικρά κράτη με πληθυσμό μερικών εκατομμυρίων κατοίκων, είναι χώρες περικυκλωμένες από αμέτρητους και αιμοβόρους εχθρούς και βασική προϋπόθεση για την επιβίωσή τους σ’ αυτό το εχθρικό περιβάλλον είναι η милитарιστική τους οχύρωση, ο υπερεξοπλισμός τους και η υπαγωγή τους στους ενεργειακούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ. Μέσω του λεγόμενου άξονα 3 + 1 (Ελλάδα – Κύπρος – Ισραήλ, υπό την σκέπη των ΗΠΑ) και σε συνδυασμό με τις πολεμοκάπηλες συμμαχίες που χτίζει (χούντα της Αιγύπτου, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα κλπ), το ελληνικό κράτος επιδιώκει να αυξήσει τους συντελεστές ισχύος του ώστε να αντιταθίσει την τουρκική υπεροχή σε όλους τους τομείς (στρατιωτικό, οικονομικό, δημογραφικό κλπ). Στο πλαίσιο αυτό η συνεργασία με το Ισραηλινό κράτος παίζει κομβικό ρόλο για την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να αυξήσει την οικονομική και στρατιωτική δύναμή του, να δώσει καύσιμα για την ανάκαμψη της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα από χρυσοφόρες για το κεφάλαιο συμφωνίες, να ενισχύσει τη θέση του στην Ανατολική Μεσόγειο μέσω της οικοδόμησης ενός “ενεργειακού άξονα σταθερότητας”, να αναβαθμιστεί ως κόμβος μεταφοράς και πώλησης ενέργειας, να θωρακιστεί “αμυντικά” απέναντι στον κοινό εχθρό (την Τουρκία), να ενισχύσει τη στρατιωτική προστασία της οικονομικής/ενεργειακής πολιτικής του με τη милитарιστική επιτήρηση των εγκαταστάσεων εξόρυξης και μεταφοράς υδρογονανθράκων, να πάρει ανταλλάγματα από τις ΗΠΑ και την ΕΕ για τη συμβολή του στη δημιουργία ενός φιλο-δυτικού Άξονα στη Μέση Ανατολή.

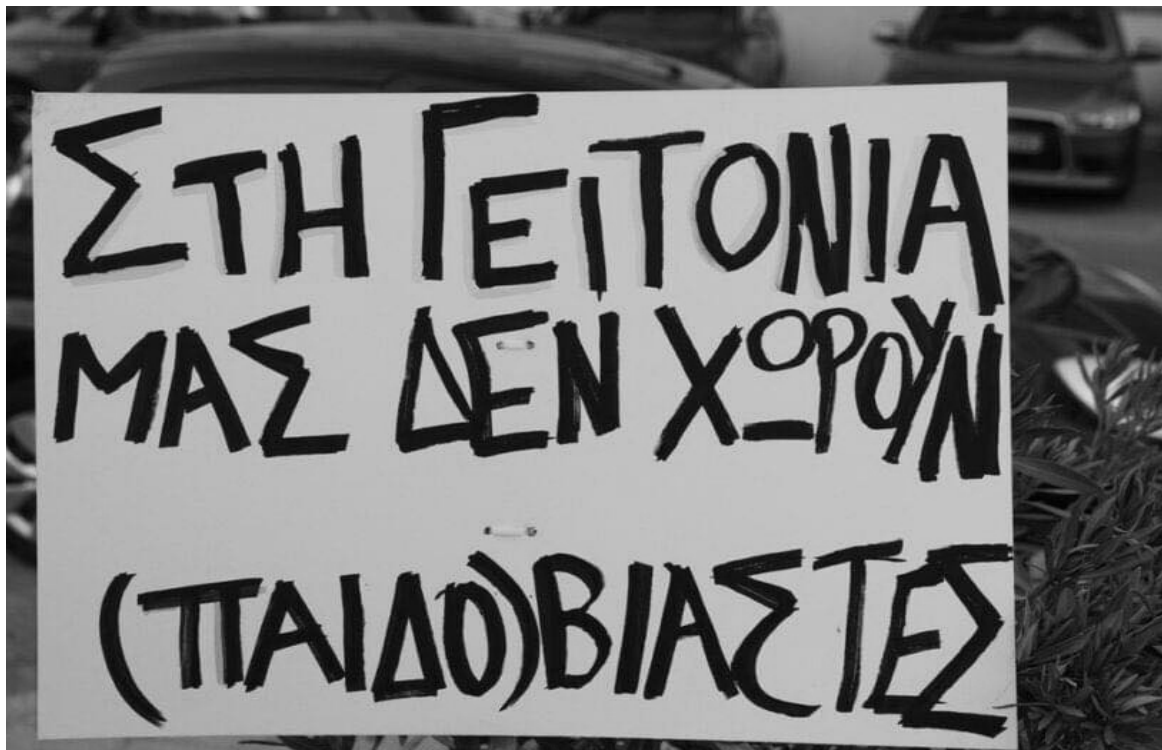
Όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα, η δράση της ακροδεξιάς δεν λειτουργεί “αντισυστημικά” αλλά παραπληρωματικά. Ο αντιτουρκικός εθνικισμός, η αντιμεταναστευτική ρητορική, η ισλαμοφοβία, ο φόβος για το δημογραφικό αφανισμό της ευρωπαϊκής Λευκής Υπεροχής και την “αντικατάσταση πληθυσμών” (βλέπε τη ρατσιστική δήλωση της Άννας Διαμαντοπούλου: «Αυτό που θα εύχομαι σε 100 χρόνια είναι να μην γίνει δια της βίας η Ευρώπη σκουρόχρωμη»)⁴, σε συνδυασμό με τις γεωπολιτικές βλέψεις του ελληνικού κράτους δημιούργησαν το σημερινό κλίμα υπεράσπισης από την ελληνική ακροδεξιά του Ισραηλινού κράτους και δικαιολόγησης της σφαγής του παλαιστινιακού λαού. Δεν αγάπησαν ξαφνικά τον εβραϊκό λαό οι πολιτικοί απόγονοι των δωσίλογων που ευθύνονται για τον σχεδόν ολοκληρωτικό αφανισμό των εβραϊκών κοινοτήτων στην Ελλάδα. Δεν αγάπησαν ξαφνικά τον εβραϊκό λαό αυτοί που μέχρι πρόσφατα διαφήμιζαν βιβλία αρνητών του Ολοκαυτώματος. Είναι τυχοδιώκτες. Ασκούν ωμή geopolitik...

Πολύκαρπος Γ.

Σημειώσεις:

1. Αυτή είναι και η επίσημη θέση της ακροδεξιάς κυβέρνησης Νεντανιάκου. Στις 9 Οκτωβρίου ο υπουργός Άμυνας Ιωάννης Γκάλαντ, δήλωσε: «Διέταξα μια πλήρη πολιορκία της Λωρίδας της Γάζας. Δεν θα υπάρχει ηλεκτρισμός, δεν θα υπάρχει τροφή, ούτε καύσιμα, όλα είναι κλειστά. Πολεμάμε τα ανθρώπινα ζώα και ενεργούμε ανάλογα». Σύμφωνα με τον επικεφαλής Άβιγκντορ Λίμπερμαν, επικεφαλής του εθνικιστικού κόμματος “Το Ισραήλ είναι σπίτι μας” και υποστηρικτή των παράνομων εποικισμών: «Δεν υπάρχουν αθώοι στη λωρίδα της Γάζας. Όλοι συνδέονται με τη Χαμάς». Στον αντίποδα, η ισραηλινή ανθρωπιστική οργάνωση B’Tselem αναφέρει σε ανακοίνωσή της στις 7 Νοεμβρίου: «Το Ισραήλ σκοτώνει όλο και περισσότερους και περισσότερους αμάχους. Περισσότεροι από 10.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί στη Γάζα, περισσότεροι από τους μισούς από αυτούς γυναίκες και παιδιά. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για

Υπόθεση 12χρονης, η πατριαρχική βία δεν έχει όρια: «Αν μιλήσεις θα σε σκοτώσω»...

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που ήρθε στην δημοσιότητα η υπόθεση trafficking της 12χρονης κοπέλας από τον Κολωνό, όπου εκδιόταν συστηματικά από ένα θηριώδες κύκλωμα μαστροπών με επικεφαλής τον νεοδημοκράτη Ηλία Μίχο. Το παιδί όμως μέχρι σήμερα δέχεται διαρκή τιμωρητική μεταχείριση, αφού από τη στιγμή που αποκάλυψε τα όσα υπέφερε στα χέρια των παιδοβιαστών, απομακρύνθηκε από τα αδέρφια της, χωρίστηκε από τη μάνα της, ενώ της αρνούνται ακόμα και τα επισκεπτήρια στη φυλακή, κάνοντας ακόμα πιο έντονο το ψυχικό βασανιστήριο που βιώνει.

Το πιο πρόσφατο μάλιστα περιστατικό βίας για το 12χρονο κορίτσι, μετά από την φρικιά επίθεση με μαχαίρι που δέχτηκε κάποιον καιρό πριν, στο σπίτι της και τις διαρκείς παρακολουθήσεις, ύστερα από την αποκάλυψη της διεύθυνσης της από την πρώην υπουργό Δ. Μιχαηλίδου, συνέβη την Τετάρτη 25 Οκτωβρίου. Την ώρα που η μικρή κοπέλα επέστρεφε από το σχολείο της με το λεωφορείο, ένας 37χρονος άντρας την πλησίασε και την απείλησε ότι αν συνεχίσει τις καταθέσεις ενάντια στα μέλη του κυκλώματος, θα κάνει κακό στην ίδια, τα αδέρφια και την οικογένειά της. Μάλιστα, τα τελευταία λόγια του άντρα πριν φύγει από δίπλα της ήταν: «ό,τι λες τα ακούμε και αν καταθέσεις για την Μ... και τον Η... θα σε σκοτώσω». Παρ' όλο όμως που το κορίτσι αντέδρασε άμεσα και ο δράστης συνελήφθη εγκαίρως, προφανώς δεν κρατήθηκε καθώς τα στοιχεία του συγκαλύπτονται από το κράτος και την αστυνομία.

Φυσικά αυτό φαντάζει λογικό επόμενο, αφού συνολικά το κράτος, η αστυνομία, οι δικαστικοί μηχανισμοί και τα καθεστωτικά ΜΜΕ ξεπλένουν τόσο τον καιρό τους βιαστές, με συνεχώς εκδικητική συμπεριφορά προς το παιδί και την μητέρα του, που κατάφεραν και μίλησαν για τα φρικτά που βίωνε το κορίτσι τόσοι μήνες. Βασικός στόχος των κυρίαρχων; Να σιωπήσει κάθε κορίτσι ή γυναίκα που κακοποιείται συστηματικά από κυκλώματα trafficking, μπάτσους και οποίο άλλο τσιράκι του συστήματος. Το μήνυμά τους είναι σαφές άλλωστε. Όποια μιλήσει την περιμένει ψυχολογική εξόντωση, διαρκής αγωνία για την ζωή της και μηδενική προστασία.

Έτσι, ακριβώς ένα μήνα μετά, από τον τελευταίο φρικτό εκφοβισμό που βίωσε η 12χρονη καλούμαστε πιο επιτακτικά από ποτέ να υπερασπιστούμε την φωνή του κοριτσιού από τον Κολωνό, αλλά και κάθε άλλου κοριτσιού, κάθε άλλης γυναίκας. Στις 25 Νοέμβρη, μια καθεστωτικά καθιερωμένη μέρα για τη εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, που η υποκρισία των κυρίαρχων γιγαντώνεται, εμείς έχουμε χρέος απέναντι στις κακοποιημένες και τις δολοφονημένες να σταθούμε εκεί που ξέρουμε πως ακούγονται όλες οι καταπιεσμένες φωνές, στον δρόμο. Να δώσουμε όλες και όλοι μαζί, πραγματική ελπίδα σε κάθε παιδί ή γυναίκα που βιώνει την κτηνωδία της πατριαρχίας και του καπιταλισμού. Να δώσουμε στις λέξεις μας, πραγματική υπόσταση. Καμία μόνη.

Θένια Π.

Αγώνας των καθαριστριών του πανεπιστημίου Πατρών - Αγώνας των γυναικών της τάξης μας

Εδώ και έναν μήνα περίπου έχει γίνει γνωστό πως στις 31/10/2023 λήγουν οι συμβάσεις των εργαζομένων στην καθαριότητα του πανεπιστημίου Πατρών, με καθεστώς ΙΔΟΧ. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι 90 στο σύνολο υπάλληλοι καθαρισμού να κινδυνεύουν με μαζική στην ουσία απόλυση καθώς τους στερείται η δυνατότητα ανανέωσης της σύμβασης εργασίας τους. Η πρυτανική αρχή έχει κηρύξει διαγωνισμό για την ανάληψη της καθαριότητας από ιδιώτη εργολάβο, ο οποίος πρόκειται να προσλάβει 60 καθαρίστριες/τες, πιθανότατα όχι από τους ήδη υπάρχοντες.

Από τότε που γνωστοποιήθηκε αυτή η νέα συνθήκη επισφάλειας για τους/τις εργαζόμενους/ες στην καθαριότητα εντός του πανεπιστημίου Πατρών, πραγματοποιήθηκαν πολλές δράσεις απέναντι στην επερχόμενη μαζική απόλυση, από το σωματείο των ίδιων των εργαζομένων, από φοιτητικούς συλλόγους και σχήματα, από το σωματείο εργαζομένων στην έρευνα κ.α. Στάσεις εργασίας, απεργίες και κινητοποιήσεις με στόχο να αποτραπούν οι απολύσεις. Στις 31/10 θα ήταν η τελευταία μέρα ισχύος των συμβάσεών τους, αφού το υπουργείο δεν προχωρά σε ανανέωση τους, όμως δόθηκε μια παράταση έως τον Δεκέμβρη.

Ένα από τα βασικά σημεία της συγκεκριμένης υπόθεσης αποτελεί πως στην πλειοψηφία τους οι υπάλληλοι στην καθαριότητα του πανεπιστημίου είναι γυναίκες. Είναι σημαντικό λοιπόν σε κάθε τέτοια συνθήκη να αναδεικνύεται όσο το δυνατόν περισσότερο το πώς μια εργαζόμενη γυναίκα στο σήμερα βιώνει ακόμα πιο ειδικά και έντονα την καταπίεση του πατριαρχικού - καπιταλιστικού συστήματος. Πέρα από τον ρόλο της ως εργαζόμενη, έχει να επιτελέσει «άριστα» και τον ρόλο της μητέρας ή και της κόρης, της συζύγου και της νοικοκυράς. Έτσι και αυτές οι γυναίκες που εργάζονται ως καθαρίστριες στο πανεπιστήμιο, καλούνται καθημερινά να καλύψουν χίλιους ρόλους, και τώρα έρχονται αντιμέτωπες με την επισφάλεια στον χώρο εργασίας τους, με την αβεβαιότητα και τον κίνδυνο της απόλυσης προ των πυλών.

Είναι δυνατόν λοιπόν να μην αντιδρούμε απέναντι στις συνθήκες αβεβαιότητας που βιώνουν τόσοι εργαζόμενοι; Μα και ως γυναίκες ακόμα πιο πολύ, είναι δυνατόν να μην στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα τόσοων γυναικών που αγωνίζονται για ασφαλείς και καλύτερες εργασιακές συνθήκες; Πάντα στο πλευρό των καταπιεσμένων λοιπόν, ως γυναίκες και ως αγωνίστριες ευρύτερα. Καμία γυναίκα μόνη, κανένας εργαζόμενος μόνος απέναντι στην εργασιακή επισφάλεια.

Θένια Π.

συνέχεια από σελ. 5

έναν τόσο φρικτό αριθμό νεκρών. Ολόκληροι δρόμοι έχουν μετατραπεί σε ερείπια, με ανθρώπους εγκλωβισμένους από κάτω. Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν μετατραπεί σε πρόσφυγες, άλλοι σκοτώθηκαν κατά την φυγή, άλλοι όταν αναζητήσαν καταφύγιο από τους βομβαρδισμούς. Χιλιάδες αγνοούνται, η τύχη τους άγνωστη. (...) Σε αυτόν τον πόλεμο, το Ισραήλ έχει αφαιρέσει όλους τους περιορισμούς, διαπραττώντας εγκλήματα πολέμου και παραβιάζοντας θεμελιώδεις ηθικές αρχές». Τέλος, στις ΗΠΑ (αλλά και σε διάφορες χώρες της Ευρώπης) έχουν κινητοποιηθεί χιλιάδες Εβραίοι εναντίον της πολιτικής του Ισραηλινού κράτους, προσπαθώντας να εμποδίσουν την εν εξελίξει απόπειρα εθνοκάθαρσης. Μεχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές πάνω από χίλιοι Εβραίοι των ΗΠΑ έχουν συλληφθεί για ακτιβιστικές δράσεις

αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

2. Φαινόμενο το οποίο παρατηρούμε και στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης. Στη Γαλλία ο Πρόεδρος του Εθνικού Συναγερμού και δεξί χέρι της Λεπέν, Ζορντάν Μπαρντελά, δήλωσε: «Ο Εθνικός Συναγερμός αποτελεί για πολλούς Γαλλοεβραίους μια ασπίδα απέναντι στην ισλαμική ιδεολογία». Στην «πορεία κατά του αντισημιτισμού» που διοργάνωσε η Γαλλική κυβέρνηση στο Παρίσι (11 Νοεμβρίου) εκτός από το «δημοκρατικό τόξο» δήλωσαν συμμετοχή και η Λεπέν και ο Ζεμούρ, που μόλις το 2018 έλεγε ότι οι δοσίλογοι που έστειλαν τους Εβραίους στο Άουσβιτς το έκαναν γιατί ήταν απλά ξένοι χωρίς νόμιμα χαρτιά, ενώ υποστηρίζει το δωσιλογικό καθεστώς του Βισύ που συνεργάστηκε με τις Γερμανικές κατοχικές δυνάμεις. Η Λεπέν συμμετείχε και σε αντίστοιχη πορεία το 2018, με αφορμή τη

δολοφονία 85χρονης Εβραίας από φανατικό ισλαμιστή.

3. Theodor Herzl, Το Εβραϊκό κράτος (εκδόσεις Παπαδόπουλος)

4. Με τις δηλώσεις Διαμαντοπούλου παρατηρούμε την εξακίνωση της ακροδεξιάς / ναζιστικής θεωρίας συνωμοσίας περί «μεγάλης αντικατάστασης» σε πιο μείνιστριμ πολιτικούς χώρους. Ένας ακόμα εκπρόσωπος του ακραίου κέντρου, ο Ανδρέας Λοβέρδος, υποστήριξε στις 23 Σεπτεμβρίου του 2022 «Για την άνοδο της ακροδεξιάς βασική αιτία είναι το μεταναστευτικό. Αυτό το υπογράφω και δεν καταλαβαίνω τίποτε από αυτούς τους αφελείς που κάνουν τους δικαιωματιστές στην Ελλάδα». Κλασικό μοτίβο του ακραίου κέντρου και των εθνικιστών: για την άνοδο της ακροδεξιάς φταίει όσοι δεν υιοθετούν την ακροδεξιά πολιτική ατζέντα!

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995 - Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ

«Όσο υπάρχει ανισότητα, θα υπάρχει εξέγερση»¹

Τη 17η Νοέμβρη 1995 περίπου 2.000 άτομα δεν ακολουθούν την καθιερωμένη πορεία του Πολυτεχνείου, αλλά παραμένουν στον ιστορικό χώρο της εξέγερσης, το Πολυτεχνείο της Αθήνας, καταλαμβάνοντας τον. Η 18η Νοέμβρη ξημέρωσε με 500 συλλήψεις αναρχικών, αντιεξουσιαστών και άγριων νεολαίων.

Μια σύντομη αναφορά στα γεγονότα

Στις 14 Νοέμβρη ξεκινά η εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού που θα κλιμακωθεί με καταστροφές κελιών και συνεχείς προσπάθειες για αποδράσεις.

Όπως γράφτηκε λίγο καιρό αργότερα **στη μπροσούρα «Πολυτεχνείο '95» που εκδόθηκε το καλοκαίρι του '96 από τον Κύκλο Αναρχικών για την Κοινωνική Εκτροπή:** «η ταυτόχρονη εκδήλωση δύο εξεγέρσεων (Πολυτεχνείο, φυλακές Κορυδαλλού) σε διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου και από διαφορετικά υποκείμενα ως φορείς τους, φάνταζε αρκετά μεγάλο πρόβλημα για τους κρατούντες που θα επιθυμούσαν να απέτρεπαν τουλάχιστον τη μία, του Πολυτεχνείου».

Στις 15 Νοέμβρη, ύστερα από συνέλευση αναρχικών στον χώρο ξέσπασαν συγκρούσεις με φοιτητικές ομάδες «περιφρούρησης» (κνε και παση), οι οποίες ήθελαν να διαλύσουν την συγκέντρωση των αναρχικών. Σε εκείνη τη συνέλευση αποφασίστηκε η έμπρακτη εκδήλωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των φυλακών του Κορυδαλλού, αλλά και στους φυλακισμένους απεργούς πείνας Χριστόφορο Μαρίνο και Κώστα Καλαρέμα², στο φυλακισμένο αναρχικό Οδυσσέα Καμπούρη, καθώς και στους αναρχικούς που είχαν καταλάβει την Θεολογική Σχολή στην Θεσσαλονίκη (κατάληψη η οποία θα λήξει στις 16 του μήνα τελικά).

Στις 17 Νοέμβρη, νωρίς το απόγευμα περίπου 300 άτομα εισέρχονται από την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου που ήταν ανοιχτή και σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ο χώρος του Πολυτεχνείου καταλαμβάνεται και οι μικροφωνικές εγκαταστάσεις χρησιμοποιούνται από τους καταληψίες που συνεχώς αυξάνονται. Η μικροφωνική καλεί τον κόσμο να μην ακολουθήσει την πορεία και να εκδηλώσει έμπρακτα την αλληλεγγύη του στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας (συνταξιούχοι, εργάτες της ΝΑΥΣΙ), στους απεργούς πείνας και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού.

Η πορεία ξεκινά στις 4.30, ωστόσο πάνω από 2.500 κόσμο παραμένει μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο. Μετά την απομάκρυνση της πορείας εμφανίζονται από τους γύρω δρόμους διμοιρίες των ΜΑΤ, οι οποίες δέχονται επίθεση από τους συγκεντρωμένους με μολότοφ

και πέτρες ενώ στήνονται οδοφράγματα στην Πατησίων. Τα ΜΑΤ ξεκινούν την επίθεση με δακρυγόνα μέσα και έξω από το χώρο για να αποφύγουν τις επιθέσεις και να τους περιορίσουν μέσα σε αυτό, ενώ ταυτόχρονα επιτίθενται σε όποιον προσπαθεί να πλησιάσει.

Κατά την διάρκεια των συγκρούσεων θα καιεί και η ελληνική σημαία, σε ζωντανή σύνδεση με τα τηλεοπτικά παράθυρα κάνοντας τον εθνικό κορμό και τα κανάλια να σκυλιάσουν, για να στρέψουν ένα κομμάτι της κοινωνίας ενάντια στους εξεγερμένους, με μόνους δημόσιους υπερασπιστές της πράξης τον ηθοποιό Β. Διαμαντόπουλο και τον καθηγητή του Παντείου Γ. Ρούση, οι οποίοι διώχθηκαν για αυτή τους την στάση.

«Κάθε κρατική σημαία είναι ένα σύμβολο κυριαρχίας πάνω στους ανθρώπους. Οι σημαίες και τα λάβαρα των αρχόντων ήταν πάντα στόχος των εξεγερμένων. Καταστρέφονταν πριν ή μετά τους τυράννους. Η καταστροφή μιας σημαίας ήταν το μήνυμα που έπαιρναν οι άρχοντες από τους υποδουλωμένους. (...) Ο μύθος για τη σημασία και την υπέρτατη δήθεν αξία μιας σημαίας είναι ένα κρατιστικό κατασκευάσμα που θέλει να πείσει μόνο αφελείς.»

(απόσπασμα από προκήρυξη της Συνεργασίας Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση)

Η λύσσα του κράτους είναι τόσο μεγάλη ώστε τα όργανα του δεν διστάζουν να ξυλοκοπήσουν άγρια και να συλλάβουν μέσα από τα λιγοστά ασθενοφόρα, που μπόρεσαν να προσέλθουν, αυτούς που λιπόθυμοι από τα χημικά μεταφέρονταν στο νοσοκομείο. Χαρακτηριστικός είναι ο άγιος ξυλοδαρμός 16χρονου μαθητή μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες.

Στις 3.30 τα ξημερώματα της 18ης, τα ΜΑΤ θα προσπαθήσουν να επαναλάβουν το πείραμα του 1991. Επιχειρούν να πυρπολήσουν αίθουσα της αρχιτεκτονικής. Μετά από καταιγιστικά πυρά κατορθώνουν να σπύσουν ένα τζάμι και να περάσουν ένα δακρυγόνο, το οποίο προκαλεί φωτιά. Ο χώρος είναι ιδιαίτερα εύφλεκτος. Η φωτιά σβήνεται εγκαίρως από τους καταληψίες.

Το ξημέρωμα γίνεται γνωστή η απόφαση της συγκλήτου να επιτρέψει την είσοδο των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο. Στις 7.30 το πρωί και μπροστά στον κίνδυνο επέκτασης της εξέγερσης συλλαμβάνει 504 ανθρώπους. Στο ίδιο σημείο που 22 χρόνια πριν το τανκ της χούντας έριχνε την πύλη.

Επρόκειτο για εξέγερση με ξεκάθαρα αντικρατικά και αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Μια εξέγερση που αποφασίστηκε χωρίς καμία καθοδήγηση. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι παρέμειναν με την θέληση τους στο Πολυτεχνείο και δεν καθοδηγήθηκαν ούτε εγκλωβίστηκαν,

όπως θα πουν διάφοροι κύκλοι της εποχής –που έχουν συνηθίσει στην θυματοποίηση – μιλώντας για καθοδήγηση, παράσυρση και εγκλωβισμό στο Πολυτεχνείο. Καταρρίφθηκε ο μύθος που μιλούσε για 50 «γνωστούς – αγνώστους». Το πρωί του Σαββάτου 18 Νοεμβρίου οι κατασκευαστές και υποστηρικτές αυτής της συκοφαντίας κατάπιαν την γλώσσα τους όταν είδαν 500 ανθρώπους να παραμένουν στον χώρο ενώ θα μπορούσαν να τον εγκαταλείψουν, κάνοντας πράξη το σύνθημα «Το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή».

Η εξέγερση των φυλακισμένων στον Κορυδαλλό ταυτίστηκε χρονικά με το τρίήμερο του Πολυτεχνείου. Η επιλογή σύνθεσης εξεγερτικών πρακτικών σίγουρα δυσκολεύει το κράτος στις προσπάθειες καταστολής, αφού το φέρνει αντιμέτωπο με πολλά μέτωπα.

Το έκτακτο αυτόφωρο στρατοδικείο αφού χώρισε τους συλληφθέντες σε ομάδες σύμφωνα με το επάγγελμα, την ηλικία και τον φάκελο, ξεχώρισε 137, τους δίκασε και τους καταδίκασε με συνοπτικές διαδικασίες. Για 7 από αυτούς όρισε να μην έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η έφεση και να οδηγηθούν στην φυλακή με αιτιολογία τη «φύση της προσωπικότητάς τους». Οι ανήλικοι που αριθμούσαν 86 άτομα αφέθηκαν αμέσως ελεύθεροι, αφού τους χωρίζουν σε ομάδες και τους ορίζουν τακτικές δικάσιμους. Από τους υπόλοιπους, όσοι είναι μέχρι 21 χρονών και δεν έχουν φάκελο στην Ασφάλεια, καθώς επίσης και οι φοιτητές αφήνονται ελεύθεροι. Τους διαχωρίζουν κι αυτούς σε ολιγομελείς ομάδες και τους ορίζουν τακτικές δικάσιμους.

«Το Πολυτεχνείο του '95 έδωσε μια εικόνα μόνο των δονήσεων που προκαλεί η ασφυξία και η λύσσα των καταπιεσμένων, ήταν ένας οϊωνός μιας επαπειλούμενης, γενικευμένης κοινωνικής ανάφλεξης. Ένα γεγονός – τομή που χαρακτήρισε στη μνήμη της κοινωνίας και περιμένει εκείνα τα ερεθίσματα, εκείνες τις επόμενες μικρές ή μεγάλες εκρήξεις για να ξανάρθει στην επιφάνεια, για να ζωντανέψει σαν οδηγός που θα καθορίσει το μέλλον».

(απόσπασμα από την μπροσούρα «Πολυτεχνείο '95»)

«Θέλουμε να δηλώσουμε πως αισθανόμαστε περήφανοι που σταθήκαμε ο ένας πλάι στον άλλον την αυγή της 17ης προς 18ης Νοέμβρη περιτριγυρισμένοι από τους ένστολους δολοφόνους και οι παλμοί της καρδιάς μας χτυπούσαν στον ίδιο ρυθμό, τον ρυθμό της ελεύθερης συνείδησης. Μπορούν να μας στερήσουν την ελευθερία μας αλλά δεν μπορούν να φυλακίσουν την ψυχή και την εξεγερμένη μας συνείδηση. Καμία μορφή καταστολής, καμία μορφή κρατικής βίας δεν θα μας υποτάξει. Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε. Ας τρέμουν...»

Οι «γνωστοί-άγνωστοι» του Πολυτεχνείου
Κρατητήρια Γενικής Ασφαλείας
19 Νοέμβρη 1995

ΠΗΓΕΣ: I) «Πολυτεχνείο '95» έκδοση από τον Κύκλο Αναρχικών για την Κοινωνική Εκτροπή.

II) Η εξέγερση, Πολυτεχνείο '95. Συλλογή Ντοκουμέντων (εκδόσεις Αναρχική Αρχαιοθήκη)

¹ Σύνθημα που ακουγόταν από την μικροφωνική κατά την διάρκεια της κατάληψης.

² Στις 11/10/95 Ο αναρχικός Κώστας Καλαρέμας αρχίζει απεργία πείνας. Είχε προφυλακιστεί κατηγορούμενος για 2 ληστείες τραπεζών, με βάση την «ομολογία» ενός καταδότη. Άμεσα ξεκινούν εκδηλώσεις αλληλεγγύης και πληροφόρησης. Στις 2/11/95 αρχίζει απεργία πείνας ο αναρχικός Χριστόφορος Μαρίνος, που προφυλακίστηκε τον Ιούλη του '95, κατηγορούμενος για ληστεία, με βάση τις «ομολογίες» ορισμένων «συγκατηγορουμένων» του, οι οποίες στη συνέχεια αναίρεθηκαν.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

Απόσπασμα από το βιβλίο «Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης» στο οποίο ο Στέργιος Κατσαρός καταθέτει την προσωπική του μαρτυρία ως εργάτης για την περίοδο της «θύελλας και της ορμής» από τη δεκαετία του 1960 ίσαμε τη μεταπολίτευση.

Επαναστατική κατάσταση είναι εκείνη η κοινωνική ισορροπία μέσα στην οποία η εκμεταλλευόμενη τάξη δεν ανέχεται πια το καθεστώς εκμετάλλευσης, ενώ παράλληλα οι ενδιάμεσες τάξεις έχουν αποσύρει την υποστήριξη τους στην άρχουσα τάξη που, απογυμνωμένη, δεν είναι σε θέση να διατηρήσει αυτό το καθεστώς. Βέβαια η ισορροπία αυτή, που είναι πολλές φορές εύθραυστη και βραχύβια, είναι αποτέλεσμα διεργασιών που λίγοπολύ συντελούνται αυτόματα χωρίς την επέμβαση του υποκειμενικού παράγοντα, δηλαδή της επαναστατικής πρωτοπορίας. Η ιστορία μάς δίνει πάρα πολλά τέτοια παραδείγματα. Άλλωστε και η εξέγερση του Νοέμβρη δεν ήταν παρά κάτι τέτοιο. Το αν θα καταλήξει όμως αυτή η ισορροπία στη νίκη της επανάστασης ή της αντεπανάστασης εξαρτιέται από την παρουσία και την ετοιμότητα του υποκειμενικού παράγοντα.

[...]

Όσοι μιλούν για τα γεγονότα που έγιναν στο Πολυτεχνείο το Νοέμβρη του '73 τα χαρακτηρίζουν σαν εξέγερση. Αν εξέγερση είναι η μαζική άρνηση υποταγής στην εξουσία, και αν αυτή η άρνηση συνοδεύεται από ανά-

λογες πράξεις (διαδηλώσεις, καταλήψεις π.κ.), τότε πράγματι τα γεγονότα αυτά ήταν μια μαζική εξέγερση.

Βέβαια το ξέσπασμα αυτό δεν υπήρξε το αποκορύφωμα κάποιου απεργιακού κινήματος, δεν ακολούθησε κάποια γενική απεργία, όπως θα περίμεναν οι πούροι μαρξιστές. Η εξεγερσιακή διαδικασία ακολούθησε υπόγειες διαδρομές και μοριακές εξελίξεις, που δε γίνονταν αντιληπτές στους παρατηρητές που είχαν συνθηθεί να μετρούν τις διαθέσεις των μαζών με συνδικαλιστικές, πολιτικές ή κάποιου άλλου είδους κινητοποιήσεις.

Το φοιτητικό κίνημα δεν είναι ποτέ κάποιο αξιόπιστο τεκμήριο. Πολλές φορές βέβαια έχει λειτουργήσει σαν πυροδότης και έτσι λειτούργησε και σ' αυτή την περίπτωση, αλλά μόνο σαν πυροδότης. Οι μεγάλες πολιτικές νεολαίες, καθώς και η πλειοψηφία των πολιτικά ενεργών αλλά ανένταχτων φοιτητών, δεν ήθελαν σε καμιά περίπτωση να πάρουν τα γεγονότα τις διαστάσεις που πήραν. Υπήρξαν γεγονότα που συνηγορούν σ' αυτό. Οι εξορκισμοί της Πανσπουδαστικής, όπως και οι συνελύξεις της Νομικής και της ΑΣΟΕΕ είναι οι πιο τρανταχτές αποδείξεις, χωρίς να είναι οι μοναδικές. Ποιοι έσπρωξαν προς την κατεύθυνση αυτή;

Από το Πολυτεχνείο, μέσα και έξω, εκείνες τις μέρες πέρασε τουλάχιστον η μισή Αθήνα. Τα πλήθη αυτά συμπαραστάθηκαν, διαδήλωσαν και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Βέβαια, η συμμετοχή αυτού του κόσμου δεν ήταν ταυτόχρονη, αλλά κατέβαιναν στους δρόμους σε διαφορετικές στιγμές και σε διαφορετικά σημεία. Δεν ήταν δυνατό να υπολογιστεί ούτε κατά προσέγγιση.

Γενικά μπορεί κανείς να πει ότι από το τέρμα Αμπελοκήπων μέχρι το Σύνταγμα και από την αρχή της Πειραιώς μέχρι την Πλατεία Βικτωρίας το πλήθος σε πολλές περιπτώσεις ήταν πολύ πυκνό. Μέσα στο πλήθος αυτό υπήρχαν διαφοροποιήσεις. Στις συγκρούσεις με την αστυνομία άλλοι έφευγαν, άλλοι απλά συμπαραστέκονταν από κάποια απόσταση, άλλοι αποδοκίμαζαν τους αστυνομικούς και άλλοι έπαιρναν ενεργό μέρος.

Όλες όμως αυτές τις μέρες υπήρξε μια μειοψη-

φία, κυρίως (αλλά όχι αποκλειστικά) από νέους, που ήταν η βασική δύναμη κρούσης. Η Χούντα μιλάγε για αναρχικά στοιχεία ή όργανα της αριστεράς γενικά. Η αριστερά με τη σειρά της μιλούσε για προβοκάτορες. Στην πραγματικότητα τα δραστήρια αυτά στοιχεία ήταν μέλη των οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς καθώς και ανένταχτοι αγωνιστές. Αυτοί ήταν που έσπρωξαν στην κατάληψη, την πραγματοποίησαν και αργότερα την υπερασπίστηκαν. Ο αριθμός τους δεν πρέπει να ξεπερνούσε τις εφτά με οχτώ χιλιάδες,

Παρόλο που δεν είχαν κάποιο οργανωτικό δεσμό, πραγματοποιούσαν μερικές φορές αξιόλογους τακτικούς ελιγμούς, αντικαθιστώντας έτσι ως ένα βαθμό την οργάνωση των μαζών. Έβαλαν σε αμχανία την αστυνομία και τελικά την οδήγησαν σε απόγνωση.

Αν και εμείς δεν περιμέναμε τα γεγονότα και μάλλον μας ξάφνιασαν, όταν όμως ξέσπασαν, κάναμε σωστή διάγνωση. Ήταν η εξέγερση που τόσο καιρό περιμέναμε. Ξέσπασε όμως μ' έναν εντελώς αυθόρμητο τρόπο. Δεν αντιμετώπιζε μόνο τις δυνάμεις της Χούντας, αλλά και την εκθροική στάση των ρεφορμιστικών κομμάτων. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ενοποιήσει και να αντιπαρατάξει τις κοινωνικές δυνάμεις στις ενοποιημένες δυνάμεις της εξουσίας, στο στρατό. Αυτή ακριβώς η στιγμή, όπως τουλάχιστον δείχνει η ιστορία όλων των επαναστάσεων, είναι το κρίσιμο σημείο. Η επιτυχία της ιστορίας είναι σαφής: η μαζική εξέγερση είτε μετατρέπεται σε ένοπλη στάση είτε νικιέται. Δεν έχει σημασία αν θα κτυπηθεί από τις δυνάμεις της εξουσίας ή από τα «μέσα», από τους ρεφορμιστές ή και από τους δυο μαζί.

Ο Νοέμβρης του '73 σημάδεψε τη νεότερη ελληνική ιστορία. Αυτό είναι πολύ γενικό. Πιο συγκεκριμένα, σημάδεψε τη ζωή δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων. Παμένα υπήρξε η πιο μεγάλη δοκιμασία. Δεν είχα εγκαταλείψει τις απόψεις για τις ένοπλες εστίες. Έβλεπα ξεκάθαρα ότι η αστυνομία δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσει τον κόσμο. Παράλληλα, οι ρεφορμιστές (ΚΚΕ, ΚΚΕ Εσωτερικού) δεν ήταν σε θέση να παίξουν το ρόλο του πυροσβέστη. Το συμπέρασμα ήταν απλό. Η Χούντα αποκλείεται να αυτοκτονήσει.

Από την αρχή ήταν φανερό ότι ο στρατός θα έδινε τη λύση στο δράμα αυτό, όπου πρωταγωνιστές ήταν οι ίδιες οι μάζες και κυρίως οι έφηβοι. Από τη στιγμή που δεν είχε προηγηθεί καμιά προεργασία μέσα στο στρατό, αποκλειόταν το πρότυπο της Οκτωβριανής Επανάστασης. Στη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση του 1789 το ρόλο των ένοπλων εστιών έπαιξαν οι λέσχες των γιακωβίνων. Όμως σήμερα οι οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς καθώς και οι ομαδοποιήσεις των ανένταχτων περιμένα να... ωριμά-

σουν οι συνθήκες! Οι μόνες περιπτώσεις με τις οποίες μπορεί να υπήρχαν αναλογίες ήταν η εξέγερση της Μόσχας το 1905 και η Κούβα του 1961. Στην πρώτη περίπτωση, τριακόσιοι περίπου «ντρουζίνικοι» (ένοπλες ομάδες) είχαν καθλώσει για μια βδομάδα ένα σύνταγμα στρατού με ανταρτοπόλεμο μέσα στις πόλεις. Στη δεύτερη περίπτωση, καμιά διακοσαριά guerrilleros, μαζί με την εξεγερμένη Αβάνα, έβαλαν τέλος στη δικτατορία του Μπατίστα.

Υλικά για την αντιμετώπιση, ακόμη και των τανκς,

σε πρώτη φάση υπήρχαν. Το πρόβλημα ήταν να βρεθούν τα χέρια για να χρησιμοποιήσουν τα υλικά αυτά. Ήταν η πρώτη φορά που δικές μας πράξεις θα είχαν συνέπειες πάνω στις ζωές πολλών ανθρώπων. Ποιο θα ήταν το αντίκρισμα που θα μπορούσε να ισοσταθμίσει το αίμα που θα κυνόταν; Το δίλημμα αυτό με βασάνιζε μέχρι που τα τανκς εισβάλλανε στο Πολυτεχνείο. Δεν έκανα καμία κίνηση κι ίσως να είναι καλύτερα έτσι.

[...]

Τα άρματα διαρκώς πλησίαζαν. Από τα μεγάφωνα του Πολυτεχνείου μάς καλούσαν να φύγουμε, καλούσαν επίσης και όσους ήταν στο προαύλιο να μπου-

στο κτίριο, και όποιος ήθελε μπορούσε να φύγει. Αυτοί που ήταν έξω άρχισαν να απομακρύνονται, ενώ αυτοί που ήταν μέσα συνέχισαν να κάθονται στα κάγκελα.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός συνέχισε να εκπέμπει, αλλά οι φωνές των εκφωνητών είχαν χάσει την προηγούμενη σταθερότητα. Τώρα συνέχια καλούσαν τον κόσμο να μην προκαλεί «τα αδέρφια μας τους φαντάρους» και να τους υποδέχεται με χειροκροτήματα. Οι φαντάροι, όμως, κάτω από την πίεση των αξιωματικών έριχναν αρκετούς πυροβολισμούς. Κανείς δεν ήξερε αν ρίχνουν στον αέρα ή πάνω στον κόσμο. Οι πληγωμένοι ήταν πολλοί. Δεν ήξερε όμως κανείς πόσοι ήταν οι νεκροί. Δεν μπορούσες εκείνες τις στιγμές να ξέρεις αν κάποιος ήταν νεκρός ή πληγωμένος.

Από τη θέση που ήμουνα δεν μπορούσα να δω καλά τι γίνεται μπροστά στην πύλη που έβλεπε στην Πατισίων. Ο δρόμος είχε γεμίσει με αστυνομικούς και στρατιώτες. Ο πολύς κόσμος παρακολουθούσε σιωπηλός και μόνο μικρές ομάδες και μεμονωμένα άτομα φώναζαν συνθήματα. Πολύ λίγοι προχωρούσαν κοντά στα τανκς και μερικοί έφτασαν μέχρι το περίπτερο κοντά στην πύλη. Είδα κάποιον να τους σημαδεύει από το τανκς, αλλά δεν πυροβόλησε τους τρεις-τέσσερις νεαρούς. Όταν υποχώρησαν και έφτασαν κοντά μάς είπαν ότι ήθελαν να μπου μέσα στη μάντρα, αλλά τούς είδε κάποιος από το τανκς. Τα μεγάφωνα σταμάτησαν, αλλά από τον ραδιοφωνικό σταθμό οι εκφωνητές έψελναν τον Εθνικό Ύμνο. «Πολύ άσχημο τέλος γι' αυτή την εξέγερση», ξέσπασε ένας νεαρός με λυγμούς. «Άκου αδερφέ, να πεθαίνεις κάτω από τους ήχους του Εθνικού Ύμνου!».

Μια ομάδα αναρχικών άρχισε να τραγουδάει τη Διεθνή και να προχωράει προς το Πολυτεχνείο, αλλά μια αύρα διέλυσε τη μικρή αυτή εκδήλωση.